

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten – Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-idc856efde-9f69-4b83-ae9c-30dc4203894a.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Den Bevægelse, der ligger nærmest, er en Bevægelse i Tiden. Hun holder sig paa den i det Foregaaende antydede næsten maleriske Spidse gennem en Række af Tidsmomenter. Derved faaer hun dramatisk Interesse. Med den Hast, med hvilken hun ilede mig forbi, indhenter hun Don Juan. Dette er ogsaa aldeles i sin Orden, thi vel har han forladt hende, men han har revet hende ind med i sit eget Livs Fart, og hun maa naae ham. Naaer hun ham, da vender igjen hele hendes Opmærksomhed sig ud efter, og vi faae endnu ikke den reflekterede Sorg. Hun har tabt Alt, Himlen, da hun har valgt Verden, Verden, da hun tabte Juan. Hun har derfor intetsteds at tye hen uden til ham, kun ved at være i hans Nærhed kan hun holde Fortvivlelsen borte ved enten at overdøve de indre Stemmer ved Hadets og Forbittrelsens Larm, der dog kun lyder med Eftertryk, naar Don Juan er personlig tilstede, eller ved at haabe. Dette Sidste tyder allerede paa, at Momenterne til den reflekterede Sorg ere tilstede, men de kunne endnu ikke faae Tid til at samle sig ind efter. »Først maa hun grusomt overtydes«, hedder det i *Kruses* Bearbejdelse, men denne Fordring forraader fuldkommen den indre Disposition. Er hun ikke ved det Skete overtydet om, at Don Juan var en Bedrager, saa bliver hun det aldrig. Men saalænge hun fordrer et yderligere Beviis, saalænge kan det lykkes hende ved et uroligt, omflakkende Liv, idelig beskæftiget med at forfølge Don Juan, at undgaae den stille Fortvivlelses indre Uro. Paradoxet er allerede for hendes Sjæl, men saalænge hun ved udvortes Beviser, der ikke skulle forklare det Forbigangne men give Oplysning om Don Juans nuværende Tilstand, kan holde Sjælen i Agitation, saalænge har hun ikke den reflekterede Sorg. Had, Forbittrelse, Forbandelser, Bønner, Besværgelser afvexle, men hendes Sjæl er endnu ikke vendt tilbage i sig selv for at hvile i den Betragtning, at hun er bedragen. Udvortes fra venter hun Forklaring. Naar derfor *Kruse* lader Don Juan sige: